

Què en pensen de: S'ha d'ajudar econòmicament les famílies?

Ajudar en benefici del benestar

Josep Paré Aregall

Regidor de Benestar Social

El context actual de crisi econòmica justifica donar ajuts a les famílies i

persones que ho necessitin. Entenent, que aquest ajut públic, és un suport puntual perquè la persona pugui millorar la seva situació i pugui recuperar la seva autonomia. Tanmateix, des de l'Àrea de Benestar Social l'objectiu no és limitar la nostra tasca a fer ajuts sinó en plantejar plans de treball que permetin conèixer la situació i plantejar accions en l'àmbit laboral, habitatge, gestió econòmica, etc. per reconduir la situació.

A Centelles prestem el servei des de l'ajuntament en col·laboració amb el Consell Comarcal, la Diputació i la Generalitat. L'àrea de Benestar Social es regeix pel principi de la universalitat del servei: "Els serveis socials s'ofereixen a tota la població i tenen com a destinataris les persones que necessiten informació, valoració, diagnòstic, orientació, suport, intervenció i assessorament individual, familiar o comunitari per a fer front a situacions de necessitat personal bàsica, de manca de cohesió social o familiar o de desigualtat i per a prevenir-les" (art.6. Legislació 2007)

Per poder fer el treball descrit es necessita personal, serveis i recursos. És important destacar que la plantilla de personal d'aquesta àrea és molt més àmplia de la que estableix la normativa, es disposen de serveis per poder complementar el treball fet pels professionals: Escola d'adults, servei de Promoció Econòmica,... així com els usuaris i els professionals poden accedir a diferents recursos. Com que les necessitats canvien, el personal es forma i vetllem perquè treballi en bones condicions i els serveis i recursos s'adapten a les noves realitats com es pot constatar amb el canvi del centre de distribució d'aliments.

A Centelles s'atenen des de Benestar Social a més de 800 famílies amb necessitats diferents. Hi ha famílies que el més urgent que necessiten és un ajut econòmic per la situació sobrevinguda, però per d'altres poder disposar d'ajuts com: beques menjador, esportives, per colònies,... són ajuts puntuals que els hi permeten que els infants no es vegin privats de participar d'activitats o entitats.

Un exemple interessant són les famílies amb membres amb discapacitats o malalties cròniques que es poden beneficiar de recursos que els ajuden a integrar-los i disposar de moments de suport i respir per gestionar la situació. Són un bon exemple que els ajuts són necessaris i no s'han d'estigmatitzar només a les dificultats econòmiques.

Caritat i empoderament? Quin poble volem?

Gerard Tomàs Algueró

Militant de la CUP i membre d'Ara Junts

Abans de començar aquesta petita reflexió, hem de partir d'una

premissa fonamental en la gestió del comú i és que, quan parlem de "Política", estem parlant de la gestió de l'accés a uns determinats recursos. Recursos que segons el grau de privatització o comunalització, un nombre més ampli o reduït de gent en tindrà accés. Les paraules –privatitzat o comunalitzat– no són innocents com tampoc ho són les conseqüències que es deriven de les dinàmiques de privatització dels recursos bàsics.

La majoria de vegades, quan es parla dels mètodes d'ajudes diverses d'atenció social ja siguin beques menjador, habitatge o renda mínima d'inserció s'entra en dinàmiques perverses. Sabem que vivim en un engranatge que genera desigualtats i que cada cop expulsa més gent i que per compensar-ho, posar "tiretes" a aquests mecanismes resulta indispensable si no es vol acabar amb una pau social que alguns sociòlegs ens preguntem si encara dura. És una evidència que no entraré a qüestionar.

El debat real s'estableix sobre quin caràcter han d'adoptar aquestes ajudes: si han de ser merament caritat cristiana (menjar, maratons esporàdiques, etc.) on mai es procuri canviar els factors que generen el problema i, per tant, generi dinàmiques de dependència amb els conseqüents abusos que se'n puguin derivar per part de l'administració, o bé es genera tota una xarxa d'ajudes mútues que trenquin aquesta dinàmica i ajudin als diferents col·lectius a agafar les regnes de la seva vida.

Parlem d'una política que incentivi l'autonomia col·lectiva; parlem de cooperatives vinculades a la institució pública, de parcs d'immobles on tothom, sigui de la condició que sigui, pugui tenir un accés garantit a l'habitatge, parlem de consum i producció de proximitat, parlem de fomentar els espais de trobada, parlem de polítiques que vetllin per l'autonomia de les entitats i la gent del poble. Parlem, en el fons, de crear una institució nova que generi recursos i els redistribueixi. Parlem d'un poble on es garanteixi que ningú es queda enrere, on tots fem una cosa que és fonamental: cuidar-nos mútuament.

Ajudes socials

Dolors Calm Morera

Regidora i Portaveu Grup de Convergència

D'entrada cal dir que aquest tema el vull tractar amb molta

humilitat. Ningú està absent d'haver de demanar ajuda, doncs la vida dóna moltes voltes. Em va quedar marcat el que un dia un indigent els va dir a uns joves que se'n reien: "Mireu-me bé, ja que esteu més a prop de mi que de tenir un iot".

Les ajudes, el que segur que no han de ser, és CARITAT, sinó que han de ser un treball efectiu i conjunt, entre els serveis socials de l'Ajuntament, els serveis del CAP i Caritas, i si cal, buscar noves sinergies, ja que una bona coordinació és la manera d'arribar a tothom. Aquí, tots hem de sumar, no oblidem que parlem de persones.

Els serveis socials, han de ser un servei que, coordinat amb els altres, permetin detectar les necessitats reals de les persones i una vegada detectades, han de fer una feina d'acompanyament i de recolzament per ajudar-les a sortir de l'atzucac, ja sigui a través de la donació d'aliments, o cobrint els serveis bàsics com aigua i llum. També en alguns casos, seria convenient demanar contraprestacions per la dignificació personal o professional, i que això servis d'ajuda a no caure en un forat de molt difícil sortida, tant econòmicament com emocionalment. Crec que això també evitaria no caure amb la normalitat de creure's en el dret de tenir una ajuda sense cap mena d'esforç.

En el cas de Centelles, el primer que s'ha de fer és adequar unes instal·lacions que ofereixin més privacitat que les actuals, per tal de donar una atenció digna a les persones que hi hagin de demanar una ajuda o fer algun tràmit, i també pels professionals que les han d'atendre. No pot ser que ni tan sols hi hagi una sala d'espera, sinó que s'han d'esperar dins del local dels vigilants municipals, a peu dret o a l'entrada de l'Ajuntament, a vista de tothom.

Per altra banda, crec que s'haurien de destinar més recursos en personal per poder fer més treball de camp i detectar les persones amb necessitats reals que no aniran mai a demanar l'ajuda, així com per comprovar que les ajudes que es donen no siguin abusos, que d'aquest també n'hi ha, encara que siguin minoria, però són els que criden més l'atenció.